

ZÁŘÍ / ŘÍJEN

STUDENT REVUE

STO SLOV STANISLAVA ZELENÉHO / EKOLOGICKÁ OLYMPIÁDA / POVÍDKA Z QUEBECU

EXPEDICE

DO FEE



EXKURZE DO TEREZÍNA



EXKURZE DO TEREZINA

STR. 4

STO SLOV STANISLAVA ZELENEHO

STR. 9



EKOLOGICKÁ OLYMPIÁDA

STR. 10

STR. 19

OBSAH

POVÍDKA Z QUEBECU





Položili jste si někdy otázku, jak velkou část svého života strávíte čekáním? Statisticky nejlépe jsou podchyceny dopravní kolony: V nich prý průměrný český řidič stráví půl dne z roku, ovšem v Praze rovnou dva dny. Je to dost, ale může být hůř: Židé na svého mesiáše čekají už pěkných pár tisíc let (ve srovnání s nimi učitelé literatury čekají na Godota teprve od roku 1952) a konec světa se v tehdejší středověké křesťanské Evropě začal intenzivně vyhlížet kolem roku 1000. S příchodem mesiáše je to poněkud problematické – leckdo dokonce tvrdí, že už přišel –, to konec světa je větší jistota, bude souviset s nevyhnutelnými změnami na Slunci. Akorát si na něj musíme ještě počkat, pořád k němu zbývá pár miliard let. Je to mrzuté, ale mnohem větší mrzutosti dokážou vyvolat čekání podstatně kratší – kdy dorazí výplata, kdy se v Bakalářích objeví slíbené známky, kdy mě na chodbě konečně pozdraví někteří zavile mlčící studenti. O to větší úleva pak nastane, když čekání dojde kýženému konci – kolona se

rozjede, na kontě v bance i v Bakalářích naskáčou nová čísla. To má pak člověk takovou radost, až je dokonce ochoten věřit tomu, že i Godot je už na cestě a že se alespoň o několik chvil přiblížil i ten jedinečný (a také jediný) ohňostroj u příležitosti konce světa... Jen ti nezdraviči zůstávají pořád zakopáni na svých pozicích, s nimi už evidentně nic nepohne.

Nechť Vám, milí čtenáři, podobně slastné pocity přinese i první (a notně opožděné) číslo dalšího ročníku Student revue! Když sečteme angažmá klíčových členů redakce během oslav 120 let budovy a studijní povinnosti grafika, vychází z toho zhruba padesátidenní zpoždění. To dle průměrné naděje na dožití obyvatel Středočeského kraje z roku 2022 činí 0,0017 ženského a 0,0018 mužského života. Za zpoždění se omlouváme, ale současně věříme, že ještě několik čísel společně stihneme!

Ladislav Futtera

ŠÉFREDAKTOR: KAREL SCHAMBERGER GRAFIKA: DANIEL KRÍSTEK GRAFIKA OBÁLKY: TOMÁŠ JEŘÁBEK
KOREKTURA: LADISLAV FUTTERA VZNIKLO POD VEDENÍM LADISLAVA FUTTERY

CÍL: THERESIENSTADT

AUTOR: ANNA BAČÁKOVÁ /4. A/

CHLADNÉHO PONDĚLNÍHO RÁNA DNE 23. 10. ROKU 2023 OPUSTIL DÁLKOVÝ AUTOBUS PŘEPLNĚNÝ STUDENTY GYMNÁZIA ULICI PALACKÉHO V MLADÉ BOLESLAVI A VYDAL SE DO NEDALEKÉHO MĚSTA TEREZÍN.

. Tato výprava se uskutečnila za účelem seznámit se s temnými dějinami, které se dodnes skrývají za zdmi terezínské pevnosti.

Kolem desáté hodiny studenty ze 4. A a 8. O spolu s profesory, panem Jurigou a paní Bořkovcovou, autobus vysadil u vchodu do Ústředního depozitáře Národního muzea. Zde je čekala naučná přednáška o historii města, židovského ghetta a terezínské pevnosti, po úvodu se studenti rozdělili do dvou skupin a vyrazili do terénu, do ulic města Terezín na komentovanou prohlídku s průvodcem.

Rozestoupila se mlha a na procházku po městě jim nakrátko vysvitlo slunce. Průvodce skupinu odvedl k bývalé městské škole, která ve čtyřicátých letech fungovala jako ústav pro dospívající židovské chlapce. V Muzeu ghetta upoutaly zraky studentů kresby dětí, matek, otců a starců, portréty všedního a skutečného života v přestupní stanici Terezín. Autorkou kreseb je Helga Hošková-Weissová, obrázky posílala otci, kterého po dobu pobytu v terezínském ghettu nemohla vidat, před odjezdem se své výtvarné dílo rozhodla ukrýt. Muzeum ghetta se může chlubit bohatou expozicí, promítáním dokumentárního filmu a fyzickými upomínkami na ony temné dny československé historie. Z pohledu návštěvníka

mě nejvíce upoutal příběh židovského chlapce Františka Basse, který se významně podílel na rozkvětu poezie v onom chlapeckém ústavu. Jedna z jeho nejznámějších básní je *Zahrada*, kterou napsal před dovršením jedenáctin, po nichž byl deportován do Osvětimi, kde v roce 1943 zemřel.

Chlapci si i přes přísné zákazy vytvořili studentský časopis *Vedem*, který nebyl ani prvním a ani posledním. V jeho čele stál Petr Ginz, autor povídek a filozofických esejů, do Terezína byl deportován v pouhých čtrnácti letech. Kromě uměleckého psaní se „vězni“ věnovali také dramatické tvorbě. Nejčastěji však zabíjeli moře volného času fotbalem. Na konci prohlídky studenty autobus dovezl k Malé pevnosti, která Třetí říši sloužila jako věznice pro válečné zajatce, politické vězně a také židy, kteří porušili pravidla ghetta. Studenty čekala nehezka podívaná na příjímací a odbavovací místnosti, na vězeňské dvoupatrové palandy vyplňující místnost ze tří čtvrtin, na kterých údajně leželo několik stovek mužů. Ale to nejhorší mělo ještě přijít. Šedesát dotýkajících se těl, ve tmě a trpících hladem a žízní v kobce. Nejtěžší částí prohlídky bylo to nehmatalné a nepřítomné. Popraviště, které se rozkládalo před zdí pevnosti, na travnaté louce, kde přišly

o život stovky lidí, aniž by o tom rozhodl soud,
působilo až mrazivě klidně.

Studenti se navraceli domů s obtěžkanou duší a
vděčným srdcem.

*Zahrádka malá
plná růží, voní
cestička je úzká
chlapeček prochází po ní.*

*Chlapeček malý, hezoučký
jak poupě rozkvétající
až poupě rozkvete
chlapeček už nebude.*

F. Bass: Zahrada



DOBYTÍ SALONNÍHO COUPÉ

NEPEČÍCÍMI PEKAŘI 22. ZÁŘÍ 2023



AUTOR: ZUZANA FAMĚROVÁ /2. C/

V PÁTEK 22. ZÁŘÍ BYL PODNIKNUT POKUS O DOVZDĚLÁNÍ ALESPŮŇ ČÁSTI STUDENTŮ GYMNÁZIA DR. JOSEFA PEKAŘE V ROZSÁHLÉ A SLOŽITÉ OBLASTI CIMRMANOLOGICKÉHO VÝZKUMU.

Stalo se tak díky vstupenkám na představení detektivní hry Vražda v salonním coupé Divadla Jára Cimrmana, které přijelo hostovat do libereckého Divadla F. X. Šaldy.

Zaplněný sál, v němž byli nepochybně zasvěcení diváci, protože na některé repliky reagovali často i před jejich zazněním, odměňoval účinkující pravidelným potleskem. Obsazení bylo totiž naprosto excelentní. Hlavní hvězdou večera byla skutečná legenda – Zdeněk Svěrák, jako inspektor Trachta. V dalších rolích se představili Jan Hraběta – továrník Meyer, Petr Reidinger – továrník Bierhanzel, Robert Bárta – stevard a Vojtěch Kotek byl praktikantem Hlaváčkem.

Divadelní hra Vražda v salonním coupé má klasické cimrmanovské schéma. V první části představení jsou diváci seznámeni s výzkumy a odbornými studiiemi badatelů. Ve zmíněné hře se příspěvky vystupujících soustředily na Cimrmanovy stopy v oblasti kriminalistiky. V polemice s obvykle dehonestujícími závěry vídeňského – jak známo, pouze gymnazijního – profesora Fiedlera byli diváci vystupujícími odborníky jednoznačně ujištěni o fascinující cestě Cimrmana od pozice prostého začínajícího vězně k postu uznávaného detektivního inovátora. S politováním bylo konstatováno, že Cimrman ze skvěle nastartované kariéry odbočil ke studiu fyziky.



Hraná část byla působivým svědectvím o aplikaci Cimrmanových vyšetřovacích postupů, které obvykle docházejí k mylným závěrům, ale shodou šťastných náhod je případ vyřešen. Typicky laskavým vrcholem představení je zjištění, že se žádná vražda nestala. Zkráceně řečeno, podle vzdělanějších znalců Cimrmanova díla, je návštěva nebo sledování jakéhokoliv představení Divadla Járy Cimrmana zárukou stálého úsměvu a obdivu z hrátek s češtinou, s roztomilou absurditou a obdivuhodnými námětovými nápady.

Po vysilujícím představení byli hlavní představitelé velmi milí a ochotni podepsat program. Nezapomenutelná byla přítomnost pana Svěráka a pana Hraběty a skvělý byl Vojta Kotek.

NOC LITERATURY

AUTOR: **BARBORA VRABCOVÁ /2. C/**



JE TO SKVĚLÁ UDÁLOST, KTERÁ SE KONÁ TAKŘKA PO CELÉM SVĚTĚ, AKCE, JEJÍMŽ CÍLEM JE ZVÝŠIT ZÁJEM O SOUČASNOU LITERATURU.

Tento rok se v Mladé Boleslavi konala ve středu, 20. 9. od 17:00. Na každém stanovišti se četlo celkem sedmkrát, vždy v intervalech dvacet minut čtení a dvacet minut pauza, díky tomu tu vzniklo krásně neuspěchané prostředí.

V knihovně, městském divadle, paláci Templu a na dalších zajímavých místech předčítali Ondřej Lechnýř, Jarmila Vlčková, Ivana Nováčková, Ivana Chýlková, Dagmar Pecková a Petr Mikeska z nově vydaných knížek.

Akce se účastnili i žáci naší školy, kteří ve dvojicích pomáhali výše zmíněným autorům, uváděli je a celkově přispěli k nádhernému prostředí, které tu vzniklo.

Zkrátka to je úžasná akce pro všechny literární nadšence, při níž lze objevit nové autory a zajímavé knížky ke čtení. Určitě byste si ji neměli nechat ujít!

EXPEDICE DO ČESKÉHO

PEKLA



AUTOR: VOJTĚCH CAKL /2. A/

V RÁMCI PROGRAMU DOFE JSME SE 16. ČERVNA VYDALI NA DVOUDENNÍ EXPEDICI DO ČESKÉHO ŠVÝCARSKA,

kteřá byla pomyslným vyvrcholením našich šestiměsíčních aktivit, skládajících se z nové dovednosti (ve škole jste měli možnost vidět a ochutnat výrobky z pekárny U Třech sokolů), pohybu a dobrovolnictví. Náš tým se skládal ze sedmi členů, a to Vojty, Martina, Štěpánky, Elen, Ellen, paní profesorky Michaely Šlapákové a paní profesorky Vladěny Floriánové, které nás doprovázely na výpravě.

Naším cílem bylo sledovat, jak se příroda sama přirozeně vzpamatovává po ničivém požáru, jenž v loňském roce zasáhl místní národní park. Během naší cesty jsme navštívili Pravčickou bránu, Dolský mlýn, ale především jsme pozorovali nádhernou českou přírodu. Expedice pro nás byla ve všech ohledech velmi inspirativní.



První den expedice jsme zamířili k Pravčické bráně, největší pískovcové skalní bráně v Evropě. Cestou jsme si začali všimnout prvních znaků rekultivující se flóry, která se snažila obnovit svou krásu a vitalitu po katastrofě. S foťákem v ruce jsme si prohlédli impozantní skalní útvar, jenž je symbolem této oblasti. Večer byl ve znamení stavění stanů na okraji lesa, užívání společné večeře a konverzace u ohně.

Druhý den jsme pokračovali k Dolskému mlýnu, historické památce ze 16. století. Naše cesta vedla přes malebné lesy, kde bylo vidět, jak si příroda

dokáže vždy najít cestu a znovu ožít.

Expedice do Českého Švýcarska pro nás byla nezapomenutelným zážitkem plným dobrodružství a objevování. Ukázala nám, jak je příroda silná a odolná, ale zároveň křehká, kdy potřebuje naši péči. Zanechala v nás hluboký dojem a inspirovala nás k dalším cestám za poznáním, pochopením a ochranou naší planety.

100 SLOV STANISLAVA ZELENÉHO

AUTOR: STANISLAV ZELENÝ

Nový školní rok přináší nové experimenty, včetně snah o debatu o aktuálních tématech. Po dlouhém čekání na slibovaného hosta se mým uším opět dostaly tři známé hlasy. Zatlačil jsem slzy a s těžkým srdcem se vydal do jednadvacetiminutového moře rozpravy o současném školství. Místo očekávaného vodstva jsem však zachytil spíše pár kapek -

cílová generace mohla jen znovu zaslechnout již dávno známé, posluchač postarší by přes generační bariéru slyšel jen šum purpurové stěny mladé krve. Zatímco sedím v okně a bdím (musím bdít), rozjímám nad účelem audio (vizuálního?) počínu a zdráhám se tázat, komu přesně je jeho obsah určen. Ale cením.



Autor dodává, že nebýt takzvaným „aktivním studentem“ není hřích.

Sto slov Stanislava Zeleného

EKOLOGICKÁ OLYMPIÁDA

ANEB VYROB JOGURT, POSEČ LOUKU,
POZNEJ PŘÁTELE



AUTOR: VĚRA BOČKOVÁ, MAGDALENA REJMONOVÁ, ČESTNÁ ZMÍNKA
ALBERT TRABALÍK /VŠICHNI 4. A/

V PÁTEK V BRZKÝCH RANNÍCH HODINÁCH NÁŠ TŘÍČLENNÝ TÝM VYRAZIL SPOLEČNĚ S PANÍ PROFESORKOU NEUHÄUSEROVOU Z AUTOBUSOVÉHO STANOVIŠTĚ NA CESTU S JASNÝM CÍLEM: VLAŠIM, KRAJSKÉ KOLO EKOLOGICKÉ OLYMPIÁDY.

Ještě v Mladé Boleslavi nám bylo dopřáno milé setkání s konkurenčním týmem z Gymnázia Mnichovo Hradiště. Tématem 29. ročníku této olympiády bylo zemědělství, potraviny a změna klimatu. Brzy po příjezdu jsme byli uvedeni do místní problematiky, která se stala předmětem první praktické části: plánovaná výstavba na místě dosavadní hospodářské plochy. Po několika hodinách zkoumání daného prostoru, zjišťování informací i názorů tamějších obyvatel a zkoumání historických i současných map jsme úspěšně odprezentovali výsledek naší práce

před několikačlennou porotou. Odpoledne nás čekal test, jehož obsah se tematicky dotýkal nejen ekologie, ale také geologie, botaniky a zoologie. I poznávačka byla tvořena exponáty ze stejných oborů.

O večerní program se postaral jeden ze členů poroty. Představil nám výrobky ze své farmy a také různé způsoby zpracování mléka. Vyrobili jsme si tvaroh, jogurt, máslo, a dokonce i sýr. Na všech těchto výrobcích jsme si společně pochutnali po náročné práci nadcházející den.



Poslední a fyzicky nejnáročnější aktivitou byla právě druhá praktická část. Na Podblanicku se nachází významné mokřadní louky, které jsou ideálním prostředím pro život některých vzácných a chráněných druhů. Sečení těchto luk probíhá vzhledem k podmáčenému povrchu a výskytu ojedinělých rostlin převážně ručně. Z tohoto vyplývá jediný závěr: louka byla rozdělena na jednotlivé sektory mezi 15 týmů a každý zúčastněný hrabal posekanou trávu, co mu síly stačily, s vidinou možného vítězství.

Vřele doporučujeme účast od prvního ročníku, máte šanci se vypracovat i navázat spoustu nových přátelství. Pokud se stanete úspěšnými řešiteli této olympiády, stejně jako my si můžete

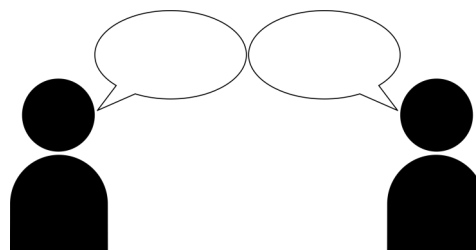
tento úspěch připsat k přihláškám na vysokou školu.



NEXT TALK

PŘICHÁZÍ S INOVACÍ

AUTOR: **KAREL SCHAMBERGER /3. A/**



NOVĚ BUDE KAŽDÝCH 14 DNÍ VYDÁVAT PODCAST.

Projekt Next Talk pokračuje a přichází s oživením svého brandu. Kromě „klasických“ Next Talků se zajímavými hosty se nově jeho fanoušci budou moct těšit na krátké podcasty. Ty budou vycházet každou druhou neděli. Mluvit v něm budou hlavní tři postavy celého projektu – manažerka komunikace Monika Malá, grafická designerka Natálie Mlejnková a moderátor Karel Schamberger. Protagonisté Next Talku v každé epizodě rozeberou jedno téma, které jim připadá důležité. Snaží se přinést do společnosti nový, mladý a studentský názor a pohled na daná témata. Monika Malá nový

projekt Next Talku komentovala takto: „V podcastu se chceme zaměřit převážně na naše názory ohledně konkrétních problematik, které se týkají mladých lidí. Chtěli bychom otevřít témata, o kterých se tolik nemluví, ale hlavně bychom chtěli našim posluchačům něco předat a pobavit je.“ Doplnila ji Natálie Mlejnková: „Naším podcastem bychom chtěli ukázat mladým lidem, že by se neměli bát vyjádřit svůj názor na danou problematiku. Rádi bychom v nich také vzbudili pocit, že mohou svým hlasem něco změnit a zlepšit.“

STŘÍBRNÁ EXPEDICE:

JAK PŘEŽÍT

AUTOR: ALICE KNOBLOCHOVÁ /8. O/



DOFE SAMO O SOBĚ HOVOŘÍ JAKO O PROGRAMU, KTERÝ „MÁ MOTIVOVAT MLADÉ LIDI A PODPOROVAT JE V ZÍSKÁVÁNÍ NOVÝCH DOVEDNOSTÍ“.

Jako jeho účastnice a brzy již absolventka mohu říci, že tato charakteristika určitě neklame, neboť jen na samotné výpravě jsem objevila množství věcí, jež by vystačilo i na celý týden sezení v lavici. Tento článek bych ráda věnovala všem budoucím studentům, kteří se vydají na stříbrnou, tedy třídní DofE expedici. Mohou ho použít jako manuál, jak tuto výpravu ve zdraví přežít a snad si z ní i něco odnést.

Začala bych plánováním – je potřeba si svou skupinu najít včas a na termínu expedice se domluvit s větším předstihem. Tuto skutečnost jsem si začala nejsilněji uvědomovat, když do našeho víkendového dobrodružství zbývalo jen pár dní a my jsme stále nevěděly, kam přesně půjdeme, kde budeme ubytované, a dokonce ani to, kdo z týmu vlastně pojedje. Nakonec se ale vše jako zázrakem vyřešilo a 20. 10. 2023 jsme v doprovodu paní profesorky Floriánové a jejího

manžela vyrazily směr Jizerské hory. Již samotná cesta autobusem byla dobrodružná – pan řidič s námi jel doslova jako o závod. Doprava je další věc, kterou je potřeba promyslet – určitě byste měli počítat s tím, že nějaký spoj nestihnete a dopředu si jich vyhledat víc. Pokud je to jen trochu možné, doporučuji si i koupit místenky. I přes smrtící jízdu jsme se ale zdárně dostali do Dolní Smržovky, odkud jsme se vydali na Tanvaldský Špičák. Po překonání kopce a po vychutnání si vyhlídky naše kroky již směřovaly k ubytování v Albrechticích, kam jsme se dostali bez větších komplikací. Složit hlavu lze víceméně všude – pokud nevyjde hostel, můžete zkusit nejbližší ekocentrum, faru nebo útulnu. Lidé jsou většinou vstřícní a nějaká možnost se vždy najde.



Druhý den pro nás byl vůbec nejnáročnějším ze všech. Naše cesta začala kolem deváté ráno, z Albrechtic jsme se přes Protrženou přehradu vydali až na rašelině Na Čihadle v Hejnicích. Toto místo nás zvládlo na několik desítek minut naprosto uchvátit, strávili jsme na něm tedy poměrně dlouhou dobu, než jsme zamířili k našemu poslednímu cíli – vodopádům Jedlové. Po zdolání všech met jsme v pozdních odpoledních hodinách volným krokem dorazili na místo ubytování, kde většina z nás po prochozeném dni celkem rychle padla únavou. V polovině expedice jsem zjistila především to, že čím více dní strávíte mimo domov, tím pestřejší stravu byste si měli připravit – já sama jsem v průběhu většiny svých výprav zvládala přežít na instantních polévkách a nudlích zhruba čtyř druhů. Ty se ale během tří dnů již poněkud omrzí, obzvláště když člověk nemá možnost jíst nic jiného. Doporučuji si tedy opravdu promyslet, co přesně se na výpravě bude konzumovat, potravin si vzít určitě více, a pokud to podmínky umožní, přibalit i několik kousků ovoce či zeleniny.

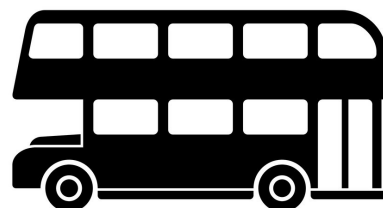
V neděli jsme se i přes bolavé nohy, únavu i jiné zdravotní indispozice vzmužili a vyrazili jsme poznávat krásy jizerskohorských lesů, Desné a Tanvaldu. Z posledního zmíněného města jsme i odjížděli směr Mladá Boleslav, kam jsme se po náročném, ale velmi příjemném víkendu všichni rádi vrátili. I přes všechny komplikace, které zejména před samotnou výpravou nastaly, jsme si ji všichni velmi užili. Já osobně si nejvíce cením nasbírání nových zkušeností, jež jsem pomocí tohoto článku snad alespoň zčásti předala dalším. Na závěr snad jen: hodně štěstí všem dalším odvážlivcům na (nejen) stříbrné DofE expedici!



CO JE MOŽNÉ V BAVOŘÍCH?

(NA ERASMU)

AUTOR: ELIŠKA TONDROVÁ /3. C/



BYLO 24. ZÁŘÍ A NAŠÍ ŠKOLE SE OTEVŘELY NOVÉ DVEŘE (POZN. AUT.: NIKOLIV REKONSTRUKČNÍCH KVALIT), KDYŽ VYBRANÍ STUDENTI Z ŘAD TŘETÍCH ROČNÍKŮ VŮBEC POPRVÉ VYRAZILI NA VLASTNÍ PĚŠT TESTOVAT, CO JE TO VLASTNĚ TEN ERASMUS ZAČ.

Cílová destinace: Garmisch-Partenkirchen, malebné bavorské olympijské město skokanských můstků, nejvyšší německé hory Zugspitze a dnes již několika dobrých přátel a výměnných partnerek, kteří nás navštíví na jaře příštího roku.

Pod záštitou paní profesorky Fouskové, pana profesora Hluchého a pana profesora Krále celý projekt vznikl již dávno před jeho následnou realizací. Možná jste i vy, studenti, postřehli kratší absence profesorů v loňském školním roce. Čerpali inspiraci a získávali cenné zkušenosti při job shadowingu, díky němuž poznali v několika dnech chod zahraničních škol, mimo jiné i pro nás osudového St.-Irmengard-Gymnasia. Následovalo už jen vybrání výměnných partnerů a splnění prvních úkolů – navázat kontakt s druhou stranou a krátce se představit přes platformu eTwinning.

Natěšeni na výměnný pobyt a bohatý program na dívčím katolickém gymnáziu tak studenti

nasedli před budovou školy do autobusu a dobrodružství v kraji weißwurstu, špeclí či vrcholícího Oktoberfestu mohlo začít!

Skoro týdenní pobyt byl rozdělen na jednotlivé okruhy: technologie a demografické změny, ekologie udržitelných zdrojů, klimatická změna nebo sociální dovednosti.

Po příjezdu pozvolna opadával prvotní strach z neznáma, kdy se nejeden ze studentů začal obávat svých jazykových schopností. Rodiny si „rozebraly“ své nové přírůstky a další ráno na ně již čekal nabitý program.

Nejprve byla na pořadu dne prohlídka školní budovy. Vybavenost učeben mají porovnatelnou s tou naší, avšak příjemným překvapením byly jednoznačně prostory pro odpočinek a učení. Sedací vaky, oddělené kabinky, skvělá knihovna i se současnou či cizojazyčnou literaturou a mnoho dalšího!

Poté následovala přednáška ve výzkumném centru geriatroniky, kde si každý mohl vyzkoušet, jak fungují roboti pomáhající doktorům v době neustále stárnoucí populace. Program dále obohacovaly nádherné výhledy z prohlídky skokanského můstku či Partnachklammu, soutěsky v údolí Reintal.

Druhý den se nesl ve znamení výuky a ekologie. Studenti směli navštívit např. hodinu matematiky, informatiky, politiky či angličtiny, aby viděli i trochu jiný styl vyučování, než na který jsou zvyklí. V poledních hodinách celá výprava nasedla do autobusu, aby se přesunula na přednášku o vodní elektrárně Walchensee. Po návratu zpět do Ga-Pa už šli všichni po svém, někteří pořádali hudební večery, jiní zase poznávali speciality bavorské kuchyně.

Třetí den navázal dalším ekologicky zaměřeným tématem, a sice klimatickou změnou. Po zajímavé přednášce bavorského městského architekta se většina studentů vydala prozkoumávat vrchol Zugspitze či průzračné jezero Eibsee.



Poslední den testoval soudržnost nově vytvořené skupiny různými hrami, následně nás zavedl i na prohlídku Linderhofu, zámku Ludvíka II., a přednášku v lese o udržitelnosti a dopadech klimatické krize. Celý zájezd byl završen v tamní restauraci.

Po návratu do Mladé Boleslavi přišlo uvědomění, že se to opravdu stalo. Každý z nás nabral nové zkušenosti, vytvořil nejedno pevné přátelství, získal neopakovatelné zážitky, které stěží vměstnáte do pár vět do školního časopisu, a vzpomínky, které nám již nikdo nevezme. Poznali jsme kus nové krajiny, získali rozhled nejen v oblastech environmentálních témat a poznali kromě krásných Alp i spoustu nových německých slovíček.

Je to především obrovský vděk, že naše škola mohla být součástí něčeho takového a že to něco, tedy skvělý erasmácký projekt, ještě nekončí, ale teprve začíná! Tak ať se to povede i na jaře!



PROČ NEMÁM

V MEZINÁRODNÍ KOMUNITĚ KAMARÁDY?

AUTOR: **SOFIE ANNA JANEBOVÁ /6. O/ (T. Č. QUÉBEC)**

NA SVÉM POBYTU SE NESETKÁVÁM POUZE S QUÉBEČANY, ALE TAKÉ S MEZINÁRODNÍMI STUDENTY, KTEŘÍ SE STEJNĚ JAKO JÁ ROZHODLI STRÁVIT URČITÝ ČAS V ZAHRANIČÍ.

Naše skupina se skládá z celkem třinácti teenagerů, z nichž jsou všichni až na jednu Japonku Evropani. Abych byla konkrétní, máme zde sedm Italů, Finku, Španělku, Němku, Rakušanku a moji českou maličkost. Naše setkání jsou opravdu skvělý zážitek, jelikož si máme vždycky co říct nejen o zážitcích z nového prostředí, ale i o naší kultuře.

Nevím, jak je možné, že k probírání národních pokrmů jsme se dostali až na druhé schůzce. Snad to bylo tím, že tu první jsme strávili jazykovými kurzy a poslechem národní hudby. Každopádně při druhém setkání jsme se poměrně brzy začali bavit o tom, které jídlo nám v Québecu chybí, a spontánně chválit Italy za jejich kulturu, která celému světu zajistila dobré pokrmy pro každou příležitost.

Od první chvíle jsme si do oka padly s Rakušankou, a tak jsme se po chvíli odtrhly od středomořské skupinky a začaly se tak trochu bavit o tom, že řízky jsou naprosto skvělá věc. Už si nevzpomenu, jak jsme se od řízků dostaly k tomu, že se mi kamarádka zmínila, že Rakušani nejsou zrovna gastronomové a že pokrmy, které si doma připravují, jsou občas opravdu výtvary nehodné tohoto označení.

Nedalo mi to, musela jsem se zasmát, když mi popisovala, jak „otřesné“ věci jedí Rakušané k večeři. Jako příklad uváděla chleba se sýrem.

„Jestli tě to uklidní, tak na tom ještě zdaleka nejste špatně,“ odpověděla jsem jí. „Myslím, že na patlání jídel jsme mnohem horší než vy.“

„To sotva,“ sebejistě zareagovala Rakušanka, „na nás rozhodně nemáte.“

„Máme, vlastně jsme minimálně dvakrát lepší než vy.“

„Jo? Tak schválně, co jíte vy?“

„No... my často třeba vezmeme jídlo nějaké cizí kultury, a protože jsme tak trošku líní, tak si to tak trochu upravíme k obrazu svému.“

„Tak to předpokládám, že řízky už jste použili. Jak je jíte?“ Její rychlá reakce mě, přiznám se, zastihla nepřipravenou. Původně jsem chtěla jako příklad uvést špagety s kečupem, ovšem to, že si moje nová kamarádka takhle naběhne, jsem opravdu nečekala.

„To... nechceš vědět.“

„Doch, jasně že chci. S čím jíte řízky?“

„Nepokoušej to,“ varovala jsem ji, „taky bys to

nemusela rozdýchat“

„Něco přece vydržím, ne? Vyklop to!“

Já ji varovala, pomyslela jsem si. A když to chce vědět, má to mít.

„Tak jo. My tomu jídlu říkáme chleba řízek chleba. Je to jednoduché – prostě vezmeš dva krajíce chleba a mezi ně dáš ten řízek. Většinou si to třeba bereme na túry nebo dlouhé výlety. Je to docela fajn rychlý oběd.“

Moje očekávání se potvrdilo – nerozdýchala to.

„To nemyslíš vážně,“ podívala se na mě lehce útrpně po tom, co popadla dech.

„Myslím,“ přiznala jsem potichu. „Ale řízky jíme i normálně – s bramborami, kaší nebo tak, tohle je jenom extrém,“ dodala jsem, abych ji uklidnila.

„Hmm, chápu.“ Trochu chladně se utrhla. „Nechceš změnit téma?“ zeptala se poté, kdy očividně zvažovala, že by se raději šla bavit s někým jiným. Naštěstí to ale neudělala.

„Ráda.“

Téma jsme změnily poměrně snadno a na konci akce byla celá epizoda naštěstí zapomenuta. Na tomto místě bych ráda poděkovala Štěstěně, že Rakušance na tuto jedinou chvíli dopřála větší dávku tolerance a otevřenosti vůči ostatním kulturám, než si mohla vůbec představit, že kdy bude potřebovat. Protože jinak už bych se s ní asi nikdy nemohla bavit.

PARLAMENT VE ŠKOLNÍM ROCE 2023/2024



AUTOR: **ADAM HURT** /3. 0/

JAK JE NA NAŠEM GYMNÁZIU (A V NĚKOLIKA DALŠÍCH ZBÝVAJÍCÍCH TROCHU DEMOKRATICKÝCH REŽIMECH) TRADICÍ, I LETOS SE OPĚT KONALY VOLBY DO NAŠEHO STUDENTSKÉHO PARLAMENTU.

Volba byla opět rozdělena do dvou kol: třídního, v němž si třída volí jednoho zástupce, a školního, ve kterém celá škola napříč ročníky volí dvacet studentů, kteří je budou zastupovat. Mimochodem, nejvíce přihlášek do celoškolské volby přišlo od nově příchozích z 1. O.

Je jistotou, že se můžeme těšit na spousty tematických dnů, akcí a samozřejmě na konci roku nás čeká Den Studentského parlamentu GJP.

Poznámka redakce: Adam Hurt svůj článek zakončil slovy: „Jistota je, že dostaneme spousty zajímavých akcí a že parlament ani námi zvolení zástupci nás nezklamou.“ My starší skeptikové dodáváme: Jistota to samozřejmě není, ale od zhodnocení, zda se jim to skutečně povede, tady budou za rok další volby!

TŘEŤÁCI NA SPORTÁKU



AUTOR: KAREL SCHAMBERGER /3. A/

NA TÝDENNÍ SPORTOVNÍ KURZ ODJELI V TÝDNU OD 18. DO 22. ZÁŘÍ NEJEN ŽÁCI TŘETÍCH ROČNÍKŮ, ALE TAKÉ DVACÍTKA SEPTIMÁNŮ.



Během týdne si vyzkoušeli horolezectví, jízdu na kánoích, přespolní běh, ping pong, baseball, jízdu na kole, střelbu či kondiční cvičení. To vše obstarala necelá desítka profesorů z kabinetu tělesné výchovy. O nejlepší tým a ocenění

Drhlenský mazák soutěžila družstva čítající 12 lidí – osm žen a čtyři muže. Na bronzové příčce se umístil tým Top G. Druhé skončily Nachosky. Nejlepším týmem byl mančaft pod vedením studentů z 3. B, tedy Red Bull.



KRÁTKÁ POVÍDKA

S HOROROVÝM PŘESAHEM



AUTOR: **SOFIE ANNA JANEBOVÁ /6. O/ (T. Č. QUÉBEC)**

BYLO NEBYLO, ZA DEVATERO HORAMI A DEVATERO ŘEKAMI, ZA PŘEVELIKÝM ATLANTICKÝM OCEÁNEM SE ROZLÉHÁ VELIKÁ ZEMĚ KANADA A V TÉ ZEMI KANADĚ PROVINCE QUÉBEC.

Je to milé místo pro život, trochu zima, hodně francouzštiny, ale žít se tu dá. A v té zemi jednou začali řešit vzdělávací systém a nemohli přijít na to, jak jej udělat originální a odlišný od zbytku země. Naštěstí ale nemuseli dlouho čekat, protože rad se jim dostalo ihned. Všichni známe české Kocourkovské, ovšem nevím, zda jsme všichni věděli, že i ostatní národy mají svoji verzi moudrých měšťanů. A právě v Québecu se tyto chytré hlavy ze všeho nejvíc zasoustředily na vzdělávací systém, a tím, že vzaly věc do svých rukou, mnoho jejich úspěchů přetrvalo až do dnešních dnů. Vyjmenovávat všechny by bylo velice zdlouhavé, proto se zastavíme jen u toho největšího z nich.

Chytré hlavy uvažovaly takto – tělocvik se bude známkovat stejně podrobně jako každý jiný předmět. Budou se při něm bodovat různá kritéria, třeba jak dobře student protivníkovi běhá za sukni. Učitel bude každého studenta pozorovat a pro každého jednoho tato tři, čtyři kritéria oboduje a запиše do tabulky. Za jednu hodinu tělocviku tedy vyplní čtyři tabulky pro třicet pět studentů. To zní udržitelně, ne?

Ovšem pozor! Ne každý student má nadání pro tělocvik a fyzické cvičení a hýbat se mu třeba nechce. A jak to tedy zařídíme, aby měl dobré

známky bez běhání? Jednoduše – necháme ho napsat teoretický test z tělocviku!

A od té doby studenti v Québecu čas od času dostávají šestistránkový dokument plný definic slov jako „hráč“, „protivník“ nebo „hráč s míčem“, nákresů hracího pole či rozkreslení správného blokování protivníka. Tento dokument se ti chytří naučí nazpaměť a ti chytřejší si ho stáhnou do počítače, aby jej mohli použít při dvacetiminutovém testu ve formátu Google formuláře o deseti otázkách jako: „Hráč držící míč má právo se v průběhu hry otočit. Ano, nebo ne?“

A díky pracovitosti a rychlosti kanadských Kocourkovských se tento systém opravdu zavedl. Než stačili potomci francouzských kolonizátorů či domorodých kmenů zareagovat, jejich děti trávily více času nad pravidly horké brambory než nad matematikou, a chytré hlavy si mnuly ruce, jak zase jednou pomohly světu k dokonalosti.

A kdo se pořád ještě nebojí, vězte, že toto není pohádka, ale tvrdá realita. Dobrou noc!



ZÁŘÍ / ŘÍJEN 2023